

ofte tillader, at deres Skyldnere i Juni og December Termin betaler med Kuponer, der først forfalder 1. Juli og 1. Januar. Ifølge det finske og svenske Udkast er Fristen den samme, medens Negotiabiliteten efter den norske Tekst — af Hensyn til en i Norge stedfindende Benyttelse af løbende Kuponer som Sikkerhedsstilling — indtræder allerede ved Begyndelsen af den paa-gældende Renteperiode.

Udkastet opstiller som Hovedregel, at Lovens Bestemmelser om Ihændehavergælds-breve skal anvendes paa Kuponer. I det norske Udkast er selve denne Bestemmelse begrænset, saaledes at den først gælder fra det Øjeblik, da Kuponerne bliver fuldt negotiable. Naar man ikke har kunnet tiltræde dette, skyldes det navnlig, at Bestemmelserne i § 18 om Modregning og i § 22 om Overdragelsens Gyldighed mod Kreditorerne efter Kommissionens Mening bør gælde ogsaa, naar Kuponer overdrages inden en Maaned før Forfaldsdagen. Man har derfor maattet affatte Paragraffen saaledes, at Tidsbegrænsningen af Negotiabiliteten først fremgaar af Bestemmelserne i 4de Stykke.

Selv om en Kupon løsrives fra Obligationen, kan den — ej heller efter det ovennævnte Tidspunkt — fuldtud behandles som et selvstændigt Ihændehavergælds-brev. Men den Omstændighed, at den hører til Obligationen, bevirker, at visse særlige Regler maa komme til Anvendelse.

For det første maa Indholdet af Obligationen ogsaa være bestemmende for Kuponen. Dette gælder dog — som udtalt i Paragraffens 2det Stykke — kun, for saa vidt angaar de paagældende Obligationers „fælles Tekst“, jfr. § 4, hvilket i Almindelighed vil sige den trykte Tekst. Bestemmelser, der er paaskrevet eller paastemplet den enkelte Obligation, kan ikke gøres gældende overfor Kuponerhververen, medmindre de ogsaa er blevet anført paa Kuponen. Hvis man ved en Konvertering nøjes med at afstemple de gamle Obligationer, maa ogsaa alle Kuponerne afstemples eller ombyttes med nye. Dersom Obligationernes fælles Tekst henviser til Skyld-

nerens Statutter eller lignende, maa disses Bestemmelser betragtes som Led i Teksten.

Det maa dernæst være en Forudsætning for Kuponens Gyldighed ogsaa i en godtroende Erhververs Haand, at den paa-gældende Obligation overhovedet er kommet ud i Omsætningen. Hvis f. Eks. Kuponark hørende til nye Obligationer, der endnu beror i Trykkeriet, stjæles og sælges af Tyven, vil Erhververen ikke kunne kræve Kuponerne indfriet af Skyldneren. Hvis derimod en Obligation med Kuponer stjæles fra Skyldneren, efter at den er gjort færdig til Udgivelse, og Obligationen købes i god Tro, vil Køberen kunne kræve Betaling efter Obligationen, jfr. § 15, og ligeledes vil en Køber af Kuponerne fra Obligationen have Ret til Betaling. En hermed stemmende Regel er optaget i Paragraffens 2det Stykke. Det finske og svenske Udkast giver en Regel, der i noget videre Omfang gør Kuponer ugyldige.

Naar Obligationen udtrækkes, opsiges eller paa anden Maade forfalder til Indfrielse, bliver Spørgsmaalet, hvilken Virkning dette har paa Kuponer for senere Renteperioder. Efter tysk Ret bevarer Kuponerne deres Gyldighed, og Skyldneren er derfor, naar alle udleverede Kuponer til Obligationen ikke afleveres ved dens Indfrielse, berettiget til at tilbageholde et til de manglende Kuponer svarende Beløb, jfr. B. G. B. § 803. Efter nugældende dansk Ret maa Kuponer antages at miste deres Gyldighed, naar Obligationen forfalder til Betaling. Det kan imidlertid være vanskeligt at undgaa, at saadanne ugyldige Kuponer indløses. I mange Obligationer er der derfor taget Forbehold om Ret for Skyldneren til ved Obligationens Indfrielse at fradrage manglende Kuponers Beløb, og selv hvor saadant Forbehold ikke er taget, er det i Almindelighed Praksis, at Beløbet fradrages. I Paragraffens 3die Stykke har man foreslaaet at bibeholde den nugældende Regel, at senere forfaldende Kuponer ikke giver Krav paa Betaling. For at Udtrækning etc. skal faa den nævnte Virkning paa Kuponerne, maa det være en Forudsætning, at det af Obligationen kan ses, at den kan bringes til at forfalde paa